

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

K. C. P.

zast. Mgr. Petr Václavek,
advokátem se sídlem v Praze 1, Opletalova 25

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2018, č. j. MV-31314-5/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2018, č. j. MV-31314-5/SO-2017, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím žalované ze dne 20. 9. 2018, č. j. MV -31314 -5/SO-2017, bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. OAM-12498-10/ZM-2016 ze dne 1. 2. 2017, kterým nebyl dle §42g odst.7 zák. č. 326/1999 Sb. udělen souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, z důvodu uvedeného v § 56 odst.1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V první řadě žalobkyně namítá, že žalovaná nedostala své povinnosti odvolacího správního orgánu, když dle názoru žalobkyně nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost napadeného prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném § 89 odst. 2 správního řádu a tím zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.
3. V tomto směru žalobkyně především namítá, že žalovaná se dostatečným způsobem nevypořádala s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání, a to se skutečností, že žalobkyně v průběhu odvolacího řízení doložila dohodu o rozvázání pracovního poměru, ze které jasně vyplývá, že důvod ukončení tohoto poměru mezi žalobkyní a paní J. V. – původní zaměstnavatelkou odkazuje na §52 písm. c) zákoníku práce, nikoli na důvod původně tvrzený J. V. o ukončení pracovního poměru dohodou z důvodu údajné „nesympatií“.
4. Žalobkyně zde poukazuje na rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná nejdříve odmítla přihlédnout k listinnému důkazu – dohodě o rozvázání pracovního poměru předloženou v rámci odvolacího řízení s odkazem na zásadu koncentrace řízení. Dále však žalovaná přesto, že dohodu o rozvázání pracovního poměru předloženou žalobkyní ke zjištění skutečného stavu odmítla akceptovat, přeci se jí v odůvodnění napadeného rozhodnutí věnovala, avšak pouze proto, aby ospravedlnila svůj zjevně nezákonný postup. Žalovaná totiž nezdůvodnila, proč skutečnost, že v písemné dohodě je uveden důvod pro rozvázání pracovního poměru s odkazem na §52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., žalovaná považuje „pouze za formální ukončení pracovního poměru“, a dále konstatuje, že „skutečným a faktickým důvodem pro ukončení pracovního poměru je skutečnost, že nedošlo k osobním sympatiím mezi rodinou zaměstnavatele a účastníci řízení.“ Tento výrok žalované žalobce považuje za totálně nepřezkoumatelný pro absenci odůvodnění, spatřuje v něm projev zjevné libovůle správního orgánu, který nemůže být zhojen odkazem žalované na to, že *„Při hodnocení důkazů správní orgány postupují v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, přičemž Komise je toho názoru, že vyjádření původního zaměstnavatele účastnice řízení je věrohodné a prokazuje skutečný důvod ukončení pracovního poměru účastnice řízení.“* Žalobkyně na tomto místě poukazuje na to, že dohoda o rozvázání pracovního poměru je listinou, která byla vlastnoručně podepsaná původním zaměstnavatelem žalobkyně, není tedy zřejmě, z jakého důvodu žalovaná tento důkaz stvrzený podpisem stejné osoby jako i v případě „věrohodného“ vyjádření původního zaměstnavatele považuje za méně věrohodný, když už tímto důkazem v odůvodnění svého rozhodnutí operuje a **přes původní tvrzení o neakceptaci tohoto důkazu z důvodu**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

koncentrace řízení, tento důkaz dále hodnotí v neprospěch žalobkyně. Žalobkyně je přesvědčena, že i z tohoto důvodu rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné a mělo by být zrušeno, aby mohlo dojít k úkonům vedoucím k opravdovému zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (například pro odstranění rozporu v tvrzeních zaměstnavatele k provedení jeho výsledku).

5. Ve druhé námitce žalobkyně uvádí, že údajné nesympatie mezi žalobkyní a jejím původním zaměstnavatelem, pokud k nim vůbec došlo, jsou, jak uvádí sama žalovaná, pouze neformálním důvodem, proč buď na straně zaměstnavatele, nebo zaměstnance vzniká neochota setrvávat na pracovišti a dochází k rozvázání pracovního poměru a ke změně zaměstnavatele. Jedná se o obvyklý jev ve společnosti a důvod, že nedošlo ke vzniku sympatie mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem nelze klást k tíži ani jednoho, neboť se jedná o běžné mezilidské vztahy. Takový důvod rozvázání pracovního poměru není uveden v zákoníku práce, a aby byl přijatelný z hlediska zákonného postupu, musí být formalizován a podřazen právě pod některý z důvodů uvedených v příslušném právním předpisu – zákoníku práce. Žádná jiná dohoda mezi původním zaměstnavatelem a žalobkyní nebyla sepsána, proto není důvod se domnívat, že existoval jiný „skutečný“ důvod rozvázání pracovního poměru. Podle § 52 písm. c) zákoníku práce výpověď zaměstnanci může dát zaměstnavatel z důvodu, že se zaměstnanec stane nadbytečným vzhledem k rozhodnutí zaměstnavatele o změně jeho úkolů, technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo o jiných organizačních změnách. Z tohoto znění vyplývá široký prostor pro zaměstnavatele, aby se z jakýchkoli důvodů „nevhodného“ nebo „nadbytečného“ zaměstnance zbavil.
6. K otázce neakceptace dohody o rozvázání pracovního poměru, která byla předložena až v rámci odvolacího řízení, ze strany žalované, žalobkyně namítá, že takový postup žalované (mimo uvedené výše) je v rozporu s principem dobré správy formulovaným v § 6 odst. 2 správního řádu a s principem procesní ekonomie. Tento názor je podpořen rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2.11.2015, č.j.: MV-130924-4/SO-2015, kde Komise uvádí: *„Dle § 82 odst. 4 správního řádu se sice k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání, přihlédne pouze tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, avšak dle názoru Komise není v případech správního řízení o žádostech, kde je jediným účastníkem řízení žadatel, striktně formalistická aplikace §82 odst. 4 správního řádu na místě a je nutné přihlédnout i k základním zásadám činnosti správních orgánů. Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení o žádosti, jehož jediným účastníkem je žadatel, nemůže zrušením napadeného usnesení dojít k žádnému zásahu do práv a oprávněných zájmů dalších osob. Komise rovněž uvádí, že uvedeným postupem nebude zasaženo do veřejného zájmu.“*
7. Z výše uvedených důvodů žalobkyně považuje za irelevantní odůvodnění napadeného rozhodnutí v části, kde se žalovaná věnuje otázce „neplnění účelu pobytu“ a interpretaci pojmu „jiná závažná překážka pobytu“ cizince na území, neboť má za to, že správními orgány nebyl zjištěn dostatečně skutečný stav věci, došlo k porušení základních zásad činností správních orgánů hraničících s projevy jejich otevřené libovůle, a v tuto chvíli nelze konstatovat, že ze strany žalobkyně došlo k neplnění účelu pobytu, když tato je přesvědčena, že účel povoleného pobytu vždy plnila, a tuto skutečnost doložila věrohodným důkazem.
8. S ohledem na výše uvedené žalobkyně je přesvědčená, že správní orgán prvního stupně a žalovaná **nedostatečně zjistily a zhodnotily skutkový stav věci** tak, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu a svá rozhodnutí naprosto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nedostatečně odůvodnili, čím je učinily nepřezkoumatelnými. Zároveň nelze též přehlédnout, že při vydání rozhodnutí správními orgány obou stupňů byla zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v ust. § 2, 3 a 4 správního řádu.

9. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. Ve svém vyjádření uvedla, že k námitce žalobkyně, že v řízení o žádosti, jehož jediným účastníkem řízení je žadatel, je prolomena zásada koncentrace, odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 237/2017 – 28 ze dne 3. 10. 2017, ve kterém NSS konstatoval, že v pobytových věcech cizinců se plně uplatní koncentrační zásada a že odvolací orgán nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení, které cizinec mohl a měl předložit již v prvostupňovém řízení. Rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2015, na které žalobkyně poukazuje, je z roku 2015 a je individuálním rozhodnutím v určitém specifickém případě, kde žalovaná zohlednila veškeré okolnosti a dospěla k závěru, že není možné čistě formálně aplikovat koncentraci řízení bez ohledu na další podstatné zásady správního řízení. V případě žalobkyně však žalovaná po zohlednění specifických okolností případu a zásad správního řízení dospěla k závěru, že je namístě zásadu koncentrace aplikovat.
10. Dále komise uvádí, že žalobkyně byla řádně přes svého zmocněného zástupce vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a byla jí dána možnost se vyjádřit k podkladům a doplnit důkazní návrhy. Této možnosti však žalobkyně nevyužila a teprve v odvolání tvrdí důvod rozvázání pracovního poměru.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Dle ust. § 76 odst. 1 s.ř.s., *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem*
 - a) *pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,*
 - b) *proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění,*
 - c) *pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*
13. Dle ust. § 42g odst. 7 první dvě věty zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „zákon“), *změna zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty anebo zaměstnání cizince na další pracovní pozici nebo u dalšího zaměstnavatele podléhá předchozímu souhlasu ministerstva. Ministerstvo udělí na žádost držitele zaměstnanecké karty se změnou souhlas, pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 2 a neexistují-li důvody uvedené v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
14. Dle ust. § 46e odst. 1 písm. b) zákona *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 a dále, jestliže pracovní poměr cizince skončil; v případě rozvázání*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce nebo dohodou z těchto důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce se zaměstnanecká karta zruší, jestliže doba trvání nezaměstnanosti cizince přesáhla 3 po sobě jdoucí měsíce a cizinec v této lhůtě nepožádal ministerstvo o udělení souhlasu podle § 42g odst. 7 nebo mu tento souhlas nebyl udělen,

15. Ze spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 1. 2. 2017, č.j. OAM-12498-10/ZM-2016, „*souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 7 zák. č. 326/1999 Sb., a to na zaměstnání u níže uvedeného zaměstnavatele a na níže identifikovaném pracovním místě se výše jmenované žadatelce neuděluje z důvodu uvedeného v ust. § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb., jelikož „žadatelka měla povolenou zaměstnaneckou kartu od 31. 5. 2016 do 30. 5. 2018 a že minimálně v době od 1. 7. 2016 do 8. 9. 2016 (do doby podání žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele), tedy v souvislém období 2 měsíce tj. 70 dnů, nebyla zaměstnána, neboť její pracovní poměr skončil, tudíž po výše uvedenou dobu neplnila účel povolené zaměstnanecké karty.*“
16. Žalobkyně na to reagovala odvoláním, ve kterém namítla, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutečný stav věci, když vycházel pouze ze sdělení předchozího zaměstnavatele paní J. V. a že písemná dohoda o rozvázání pracovního poměru uzavřená dne 22. 6. 2016 mezi nimi výslovně uvedla důvod rozvázání pracovního poměru odkazem na § 52 písm. c) zákoníku práce. Pokud podala žalobkyně žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele až dne 8. 9. 2016, učinila tak ve tříměsíční ochranné lhůtě, jak má na mysli ust. § 46e odst. 1 písm. b) zákona. Kdyby byl proveden důkaz dohodou o rozvázání pracovního poměru, správní orgán by zjistil, že není dán důvod pro nevyhovění žádosti žalobkyně.
17. Žalovaná odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí správního orgánu svým žalobou napadeným rozhodnutím potvrdila s odůvodněním:
18. „*Komise konstatuje, že pracovní poměr účastnice řízení účastnice řízení byl ukončen z důvodu, který není taxativně vymezen v § 52 písm. a) až e) a ust. § 56 zákona č. 262/2006 Sb. V tomto případě se na ni nemůžou vztahovat ochranná opatření uvedená v § 46e odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., účinného do 14. 8. 2017, neboť ta jsou určena k ochraně zaměstnance, kterému byl ukončen pracovní poměr z důvodů taxativně vyjmenovaných v zákoníku práce, což není případ účastnice řízení. Důvod, že nedošlo k osobním sympatiím mezi účastnicí řízení a rodinou zaměstnavatele nelze podřadit pod žádné ustanovení § 52 písm. a) až e) a ust. § 56 zákona č. 262/2006 Sb. a nejedná se o ukončení pracovního poměru pro nadbytečnost či rušení nebo přemístění zaměstnavatele.*

Účastnice řízení tak nepodala žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty včas a svým jednáním se tak dostala do situace, že od 1. 7. 2016 do 8. 9. 2016 neplnila účel pobytu.“

19. Soud má za to, že první žalobní námitka namítající nepřezkoumatelnost rozhodnutí je důvodná. Žalovaná ve svém rozhodnutí totiž skutečně ve druhém odstavci na straně 5 uvádí, že k této dohodě nemůže přihlídnout z důvodu koncentrace, aby následně ve třetím odstavci konstatovala, že skutečnost, že v písemné dohodě je uveden důvod pro rozvázání pracovního poměru § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zhodnotila pouze jako formální uvedení důvodu ukončení pracovního poměru, přičemž skutečným důvodem pro ukončení pracovního poměru jsou antipatie mezi rodinou zaměstnavatelky a žalobkyní (viz bod 21. Rozsudku). Rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. z důvodu rozporu v odůvodnění. Žalovaná měla buď k tomuto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

důkazu přihlédnout a řádně se s ním vypořádat, nebo k němu z důvodu koncentrace nepřihlížet, tak jak uvádí ve svém odůvodnění.

20. Soud rovněž považuje i druhou námitku žalobkyně namítající nedostatečně zjištěný skutkový stav věci za důvodnou. Soud má za to, že pokud správní orgán chtěl postavit najisto, zda žalobkyně splňuje shora zmíněnou tříměsíční lhůtu, resp. jakým způsobem byl ukončen pracovní poměr žalobkyně, měl vyzvat žalobkyni jakožto účastníka řízení, nechť doloží listinu, na základě které byl pracovní poměr ukončen. Pracovní poměr totiž může být dle zákoníku práce (viz ust. § 49 odst. 2 a ust. § 50 odst. 1) ukončen pouze písemně.
21. Soud dále nesouhlasí s názorem žalované, že jelikož byla žalobkyně řádně vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, měla v řízení před orgánem prvního stupně tvrdit důvod rozvázání pracovního poměru. Žalobkyně totiž nevěděla, že tato otázka je pro správní orgán stěžejní a že je zpochybňována.
22. Žalobkyně nicméně tuto listinu předložila v odvolacím řízení. Žalovaná, ačkoliv tuto listinu nejdříve z důvodu koncentrace odmítla, následně k této listině uvedla, že *„v písemné dohodě je uveden důvod pro rozvázání pracovního poměru § 52 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., Komise považuje pouze za formální uvedení důvodu ukončení pracovního poměru, přičemž skutečným a faktickým důvodem pro ukončení pracovního poměru je skutečnost, že nedošlo k osobním sympatiím mezi rodinou zaměstnavatele a účastnicí řízení. Při hodnocení důkazů správní orgány postupují v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, přičemž Komise je toho názoru, že vyjádření původního zaměstnavatele účastnice řízení je věrohodné a prokazuje skutečný důvod ukončení pracovního poměru účastnice řízení.“*
23. Soud má předně za to, že žalovaná měla z důvodů shora uvedených k listině přihlédnout, jak nakonec sama učinila. S ohledem na shora uvedené, však soud dospěl k závěru, že závěr žalované ohledně důvodu ukončení pracovního poměru, resp. ohledně dodržení zákonné lhůty k podání žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele nemá oporu ve spise. Jestliže může být pracovní poměr ukončen pouze písemně, měla žalovaná vycházet ze skutečností zde uvedených. Pravomoc zpochybnit rozvázání pracovního poměru má pouze pracovněprávní soud, a to pouze ve lhůtě 2 měsíců od ukončení pracovního poměru, viz § 72 zákoníku práce. Je tomu tak z důvodu ochrany právní jistoty obou účastníků. Pokud by totiž došlo k zneplatnění dohody soudem, pracovní poměr by trval a zaměstnavatel by musel po dobu trvání pracovního poměru doplatit zaměstnanci mzdu. Ostatně ani skutečnost, že došlo k osobním antipatiím účastníků tohoto vztahu, nevylučuje, aby byl pracovní poměr nakonec ukončen dohodou pro nadbytečnost ve smyslu ust. § 52 písm. c) zákoníku práce.
24. Soud proto souhlasí se žalobkyní, že v řízení o žádosti žalobkyně nebyl zjištěn skutkový stav tak, aby o něm nebylo důvodných pochybností, resp., že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Jak vyplývá z výše uvedeného, napadené rozhodnutí je stiženo takovými vadami řízení, pro něž soud přistoupil k jeho zrušení bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Soud současně žalované vrací věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

26. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za tři úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6 800 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč a dále 3 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. května 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu